

Wie is die Jezus toch?!

(Marcus 4:35-41)

*Liturgie zondagmorgen 4 maart 2012
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God (1 Tim.1:2b)
Gezang 160
Lezing van Gods wet
Gezang 91
Muzikaal intermezzo: vleugel en viool (Robert Kloek en Erna Nederveen)
Gebed
Lezen: Marcus 1:1-15
Gezang 123:1,5
Tekst: Marcus 4:35-41
Psalm 62:3,4
Verkondiging
Opwekking 630
Belijdenis Nicolai en Janneke Versteeg
Liedboek 341
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Liedboek 293:1,2
Zegen van God (naar St Patrick)
Overhandiging belijdenisgeschenken (Adri Groenewold)

“Dit is bijzonder slecht nieuws!”

Die gedachte becroop mij net als vele anderen vorige week vrijdag, toen dr Wolfgang Koller ons via een persconferentie informeerde over de gezondheidstoestand van prins Friso.

Een week eerder was Friso onder een lawine bedolven geraakt.

En ja, we wisten dat hij niet buiten levensgevaar was.

Maar toch, de toestand was stabiel.

En er lekte zelfs een bericht uit: toch geen schedelbasisfractuur, en dat bericht werd bewust gelekt omdat dat toch goed nieuws was...

Dat speelde door m'n hoofd bij aankondiging persconferentie.

Misschien wil men nu toch officieel bevestigen

dat het minder ernstig is dan aanvankelijk leek.

Maar niets bleek minder waar.

Toen het hoofd van de trauma-afdeling van de intensive care begon, leek het nog op een beschrijving van wat er gebeurd was, en alle mogelijke medische zorg die aan hem was besteed.

Als soort aanloop naar: maar wij kunnen u nu gelukkig meedelen dat...

Maar 't bleek heel anders te gaan.

De hartstilstand had maar liefst 50 minuten geduurd.

En een reanimatietijd van 50 minuten is eigenlijk té lang, zei Koller.

Hadden we eerst nog hoop

dat lichte onderkoeling hersenen tegen al te grote schade had beschermd, de neurologische tests haalden die hoop finaal onderuit.

En pal daarop: niet zeker of Friso ooit weer bij bewustzijn zal komen...

De foto op de voorpagina van het ND toonde de volgende dag een verslagen koninklijke familie. Dramatisch nieuws!

Maar tóen de bijlage van diezelfde zaterdagkrant van het ND.

Met een schok zie ik de naam staan van Pieter Both.

Jarenlang mee op kamers gewoond, in mijn studententijd.

Zes jaar geleden overleed plotseling zijn vrouw Rolinda.

Hoogzwanger van een derde kindje: het kindje gered, zij stierf...

Opnieuw: dramatisch nieuws.

Hier vallen mensen ook stil.

In één dag opnieuw vader worden en je vrouw verliezen, hoe overleef je dat?

Juist bij slecht nieuws wordt duidelijk wat je aan Jezus hebt.

Dwars door het verdriet heen, en dan toch een innerlijke rust:

ik heb geen recht op geluk, en God is er bij ook al begrijp ik Hem niet.

(Nou ja, dit is in feite ook jullie verhaal, Janneke en Nicolai.

Zij het dat bij jullie de moeder mocht blijven leven, en het kindje stierf.

Maar wat een rust, vanaf het allereerste moment...

Jullie wisten Vera veilig in Gods armen.

En waarom-vragen heb je niet echt gehad.
Je verbaasde je zelf over de enorme kracht die je kreeg.
Ondanks het diepe verdriet, wat ook jullie trof als een mokerslag.
En ook heel wat ander verdriet/pijn, in jullie vriendenkring/familie.)

Wat is dat toch? Hoe kan dat toch?

Dat soort vragen komt dan bij je boven.

Maar het is nog preciezer, want je weet dat dit van God komt:

wie is *Hij* toch?

Jezus is in staat om er niet maar voor je te zijn als alles z'n gangetje gaat.

Maar Hij geeft ongeloofelijke rust en kracht, juist in de zwaarste stormen!

*

Ja, denk je misschien, maar wat kan ik daar precies mee?

Ik maak ook heftige dingen mee, maar van rust/kracht merk ik weinig.

Of: misschien verloopt jouw leven wel heel gladjes...

Kijk, maar daarin sta je dus niet alleen.

Gladjes verloop van je leven? Dat kenden die discipelen ook...

Weliswaar alles achtergelaten, en Jezus gevolgd.

Maar kom op, met Hem aan boord gaat het prima hoor.

Een beetje als het meer van Galilea, wanneer zij vertrekken.

Meer helemaal glad, geen enkel probleem om erop te varen.

Naar de overkant, oké, doen we...

Geen idee wat hen te wachten stond!

Nou ja, beetje storm was hen niet vreemd.

Waren ze prima tegen opgewassen.

Stoere mannen, die kreeg je niet zomaar klein.

Door de wol geveerd, daar in Galilea was hun bakermat.

Als vissers op zee hadden ze wel vaker ruig weer gehad.

Het kon daar zó ineens omslaan, dat wisten ze.

(meer 200m onder zeespiegel; 50 km verderop de berg Hermon 2800 m hoog, sneeuw! > clash opstijgende warme en neerdalende koude lucht)

Maar nu?

Met al hun ervaring, en al hun kracht, begonnen ze hier niets meer tegen.

Een storm buiten alle proporties:

alle vernietigende krachten verzameld tegen hen!

Onmacht? Op zoek naar zondebok!

Kijk nou toch eens,

Jezus ligt rustig te slapen, alsof er niets aan de hand is!

Zeg Jezus, help liever mee, probeert Ú nog eens iets...

Wie weet dat het helpt.

Maar doe in ieder geval niet alsof het U niets kan schelen!

Waar is God, als je Hem nodig hebt?

Net of Hij ligt te slapen! (Ps 44)

Slachtofferrol... zoek je naar een redder, die jou uit de problemen helpt...

Los het even voor me op, wil je?

Zie je? Dit gaat ook over jou.

Je rustige leventje kan zomaar ineens omslaan.

Zoals bij prinses Mabel... zoals bij Pieter Both...

Ja, is dit niet het hele leven?

Zo ongrijpbaar als de pest, goedbeschouwd?

Daar sluit je maar liever je ogen voor, zolang het jezelf niet overkomt.

Maar: dit is de werkelijkheid waarin wij allemaal leven!

Vroeg of laat worden wij allemaal bij onze onmacht bepaald.

En dan die vraag naar God: waar is Hij, als je Hem nodig hebt?

Ik ben geen Pieter Both, ik ben geen Nicolai en Janneke...
Maar zie je dat uitgerekend Jezus' eigen leerlingen hier in paniek raken?
Konden alles aan, dachten ze, tótdat...
Jezus aan boord, wat wil je nog meer?
Maar dan moet Hij niet gaan liggen slapen als je leven schipbreuk lijdt.

Of dit ook over jou gaat. En over mij. Over ons allemaal.
De zee, dat stond bij de Joden voor alles wat je bedreigen kan.
Waardoor je de zaak niet meer in de hand hebt.
Behalve het vissen bleven Joden daarom maar liever aan de kant...
Lijken verdacht veel op ons... controle... veiligheid...

*

En uitgerekend dán stelt Jezus zijn vraag.
Waarom hebben jullie zo weinig moed?
Geloven jullie nog steeds niet?

Zo weinig moed... nou, dat viel nogal mee bij deze lui hoor.
Maar Jezus zegt in feite: jullie moed reikt maar een heel klein eindje...
Terwijl je zelf denkt: nou dit gaat toch best ver, ik durf heel wat!
Maar dat getuigt van kleingeloof: Jezus en jij, samen...
Maar o wee als Jezus slaapt en jij het alleen moet doen...
In feite is dit niet maar klein-geloof, maar géén geloof.
Geen écht geloof.

Want wat is geloven, ten diepste?
Je met huid en haar toevertrouwen aan God.
Als de nood het hoogst is, is Gods Koninkrijk dichtbij!
Vaders zorg, vanuit zijn almacht.
Kijk maar, Jezus ligt rustig te slapen.
Als een kind dat weet dat er voor Hem wordt gezorgd.

*Ik ga slapen, ik ben moe, 'k sluit mijn beide oogjes toe,
Here, houd ook deze nacht over mij getrouw de wacht...*

En natuurlijk kun je dan niet met de armen over elkaar gaan zitten.
Als de discipelen niks deden, kwamen ze niet aan de overkant.
Maar waar vertróuwen ze op? Op hun eigen kracht, of op die van God?
In de stormen van je leven komt dát aan het licht...

Dan komt het er op aan waar je op vertrouwt: op jezelf of op God.

En dan niet om je een schuldgevoel aan te praten, helemaal niet zelfs.
De wind spreekt Jezus bestraffend toe.
Maar richting zijn leerlingen is het meer kinderlijk naïef.
Overrompelend eenvoudig...
*Maar je hoeft toch niet bang te zijn, al gaat de storm tekeer?
Leg maar gerust je hand in die van God, de Heer.*

Kijk, en dát zie je bijv bij zo'n Pieter Both, of bij Janneke en Nicolai...
Dat zij zoveel moed hebben, en niet in paniek raken (citaat Janneke)
komt niet omdat zij zo stoer zijn, en zo sterk.
Maar God bereidde ze er op voor, zegt Pieter... hij kon 't niet anders zien.
Preekte uitgerekend de week ervóór in Rolinda d'r plek.
En waarover? Prediker 3...
Rolinda zelf in haar laatste preek vóór zwangerschapsverlof:
Precies de situatie waarin Pieter terecht kwam, enkele weken later!
Idem bij Pieter en Claudia: Gods genade had hen al overrompeld...
En eerste begrafenisamenkomst hier in de bron was die van Jeannette
van der Laan: uitgerekend dat ene kaartje met die Nederlandse tekst:
God, ik begrijp U niet, maar ik vertrouw U...
En jullie, Nicolai en Janneke: al besloten om belijdenis te gaan doen,
al mooie gesprekken met Adri Groenewold...

En al raak je wél in paniek... Jezus wijst je vanmorgen de weg.

De weg van het geloven in God die als een Vader voor je zorgt.
God, die in Jezus onze werkelijkheid binnenbreekt: het Koninkrijk!

Wie is die Jezus toch?

Ik dacht dat ik altijd al in Hem geloofde.

Of ook, als buitenstaander, wel wist wie Hij was...

Maar dit, dit slaat alles!

Zelfs datgene waar ik het meest tegenop zie, waar ik het écht tegen af
moet leggen, waar ik in mijn onmacht sta... daar kan Hij tegenop!

Onmacht wil je brengen tot overgave.

Niet: wie is Janneke toch, of Nicolai?

Maar: wie is Jezus toch, dat zelfs deze stormen jou niet klein krijgen?!

Dat Zijn woorden altijd sterker zijn...

en je tot rust kunnen brengen, wát er ook gebeurt.

Luisterend naar Jezus, je laten omarmen door God...

Dat waar de hele wereld in paniek raakt door financiële crisis bijv, of
gevaar van wat voor andere orde ook... jij rustig blijft.

Omdat je Jezus kent, die alle macht heeft in hemel en op aarde.

Met Hem aan boord ga je naar de overkant, hoe dan ook!

Hoezeer het ons als mensen ook uit de klauwen loopt,

het is geen enkele indicatie dat het dús niet goed komt met deze wereld.

Sterker nog: juist nu komt er ruimte voor overgave.

Hoeveel vernederingen moeten mensen nog ondergaan?

En jij, in jouw leven?

Geloven jullie nog steeds niet?

*

Maar... al dat lijden dan?

Zo'n kindje wat sterft vlak vóór de geboorte?

Zo'n moeder die ineens uit dit leven wordt weggerukt?

Of zo'n vader, als prins Friso, waarvan het maar zeer de vraag is of hij ooit weer bijkomt, en hóe...

Dat Jezus ligt te slapen, lijkt toch inderdaad iets van:

kan het U niet schelen...?

we gaan naar de overkant,

maar het hóe - daar maakt Hij zich niet druk om...

Maar waarom ligt Hij daar bij die leerlingen aan boord?

Wie is toch die Jezus, dat zelfs de wind en het meer hem gehoorzamen?

Als een ongezeglijk kind zich laten bestraffen,

en á la minute tot rust komen?

Dit is geen mens ... dit is God.

Precies!

God zelf komt bij ons aan boord.

En alle machten hebben het op Hem gemunt.

God zelf komt terecht in onze storm.

En ... dat is dus ook Gods bedoeling.

Dat Jezus blijft slapen. Dat Hij niet ingrijpt.

Dat hij uiteindelijk kopje onder gaat.

Hoezo... kan het U niet schelen?

Zijn diepe rust betekent: het komt goed, mensen.

Waarom? Omdat Ik het in alle rust zal ondergaan,
en me er niet tegen verzet.

Niet omdat ik dat dus niet kan –

maar juist omdat Ik (als enige) het wél kan!

Maar dan zal blijken dat Jezus zelfs sterker is dan de dood.
 Dat de dood Hem met geen mogelijkheid kan vasthouden.
 Dat deze machten met al hun geweld Jezus niet wérkelijk klein kregen.
Jezus laat het lijden toe, maar berooft het juist zó van zijn macht.

Van Marcus 4 even naar 2 Korinte 4 (vanaf vs 7).
 Als je je er niet langer tegen verzet, maar blijft vertrouwen in God...
 dan komt er overweldigende kracht in jouw leven.
 Kracht als van de opstanding uit de dood.
 Dan lijkt het alsof je kopje onder gaat.
 En alsof alle hoop op redding verkeken is...
 Het schip staat al vol water...
 Maar toch die rust, en dus: overweldigende kracht.
 Wie is die Jezus toch, dat zelfs dit ...?!

< 2 Kor.4:10:

“We dragen in ons bestaan altijd het sterven van Jezus met ons mee, opdat ook het leven van Jezus in ons bestaan zichtbaar wordt.” >

Die rust zegt: Jezus weet wat Hij doet met jouw leven.
 Hij heeft het nog steeds in de hand.
 Hij weet waar Hij mee bezig is: we gaan naar de overkant.
 En dat is niet maar lijfelijke opstanding uit de dood, komen in de hemel.
 Maar eerst komt de hemel in jou!

Van binnenuit wordt je leven nieuw gemaakt.
 Je ongeduld, je zelf de dingen oplossen,
 je neiging om er op los te slaan
 wordt op een wonderlijke manier omgevormd...
 hoe is het toch mogelijk!

Machteloosheid... het lijkt een zwakgebod, maar het is juist sterk.
Kijk naar Jezus: het lijkt een zwakgebod, maar is het dus niet.
Steeds meer kom je diep onder de indruk: Wie is Hij toch?!
Immers: sterker dan wind en golven, ja zelfs de dood.
Zijn rust doet in de ergste pijn al vermoeden
dat er iets moois te gebeuren staat.
Anders dan jij had verwacht, of gewild, maar altijd beter!

*

Daarom...
Laat los wat je toch niet vast kunt houden.
En laat hem maar rondzingen in je hart en leven: wie is die Jezus toch?!

Juist naarmate je minder grip op je leven hebt.
Stop het slechte nieuws niet weg, verzacht het ook niet.
Probeer niet alsnog grip te houden op je leven.
Ook als kerk niet...

Want juist nu komt het aan op geloven.
Wanneer je denkt dat alles verloren is, weet dat God er is.
Als de nood het hoogst is, is Zijn Koninkrijk dichtbij.

Hij staat al aan de deur, van jou persoonlijk, en van ons als kerk.
(vraag ter voorbereiding van het HA – klinkt al jaren in week vóór HA)
Jezus staat voor de deur: mag Hij binnenkomen? (Opb.3:20)
Geef je toe dat je toch niet zo zelfvoorzienend was als je dacht?
En het leven minder rimpelloos dan je voor jezelf wilde geloven?

Je krijgt geen grip op je leven, ook niet met Hem aan boord.
Het wordt juist tijd om je grip op Hem los te laten.
En je af te vragen: wie is die Jezus toch?!

Gevaarlijk, je leven komt zomaar onder water te staan...

Ja, je kunt zelfs bedolven worden onder een lawine...

Maar die lawine is onbeheersbaar, en gewelddadig.

Jezus is ook onbeheersbaar... maar Hij houdt van je!

Wil jouw leven van binnenuit grondig renoveren.

De vraag is: mag Hij binnenkomen?

Niet maar ergens aan boord, als klein onderdeel van je leven.

Maar in het centrum ervan: in jouw hart?

De tijd is gekomen, grijp deze gelegenheid met beide handen aan.

Zie de liefde in Zijn ogen staan.

*Als je toch eens wist hoeveel het Mij kon schelen
dat het goed met jou komt. Echt goed!*

En je ziet dat Zijn eigen bloed ervoor vloeide,

om echt schoon schip te kunnen maken bij jou diep van binnen...

Zou je je dan niet overgeven, aan Jezus, en in Hem dus aan God zelf?

Vader, deze dag geef ik mijzelf aan U

en ik zing met heel mijn hart:

ik hou van U!

Amen.